

Яблуньки в кожушаночках

Василь Чухліб

Листя вже опало, і дерева стоять голі, похмурі, невдоволені від того, що довелось розлучитися зі своїм убранням. Та ще й дощ мрячить щодня, а то й вітер зірветься, шарпає мокрі гілки. Шуляться дерева, мерзлякувато труться гілкою об гілку, аби зігрітися.

А Максимкові в хаті тепло, затишно. Ось тільки нудно. Бо що то за розвага — сидіти весь час біля вікна та виглядати на сумовитий осінній сад. Скоріше б зима приходила. Тоді можна і в сніжки з хлопцями погратися, і сніговика біля воріт поставити, й покататися на санчатах з гірки.

Отак нудився Максимко та й незчувся, як заснув, схилившись на підвіконня. Не чув він і того, як бабуса перенесла його на ліжку, підклала під голову подушку. А коли прокинувся, то в хаті було так світло, аж очі довелось примружити. Хоч лампочки не світилися.

— Бач, зими ніяк не міг діждатися. А вона тут як тут, на білих конях приїхала, — зазирнула до спальні бабуса.

І Максимко все зрозумів, кинувся до вікна. Було прикро, що він прогавив, вірніше, проспав прихід зими. Та хутко про те забувся, побачивши, як повеселішав сад. Ще недавно мокрі гілки обліпив лапатий сніг, і дерева стояли білі, немов у цвіту. І земля вже не чорніла холодно, а була під білою ковдрою. Біле світло від першого снігу хлюпало в вікна.

— Бабусю, де мої санчата? — заметушився Максимко. Взувався, вдягав курточку.

— Отакої! Одразу й на санчата. Сніг ще молодий, не влежався. Ну та йди вже, збий оскому. Санчата в комірці. Тільки вдягни кожушка, бо зима ж.

Через якусь хвилину Максимко вже мчав до гірки, що біля колгоспного саду. Ну й пощастило ж йому, перший устиг. Ще нікого з хлопців тут не було. Захекавшись, витягнув санки на гірку. Вмостився зручніше, смикнув за мотузочок.

— По конях!

Та санчата посунулись трохи й зупинилися. Як не смикався Максимко, санки лиш ледь посувалися вперед. Сніг ще був не ковзкий, налипав ошматтям до полозків. Оце й покатався, тільки упрів.

Максимко розстебнув кожушка й поплентався мимо саду, тягнучи важкі санчата.

— Чом це козак смутний-невеселий? — почув він, як проказав хтось, ніби проспівав.

А хто ж говорить отак, наче співає? Звісно, дядько Макар, садівник колгоспівський. Оно він стоїть край молоденького саду, дивиться на Максимка й усміхається.

— Та, — махнув Максимко рукою, — покататися хотів, так сніг ще не ковзкий.

— Ото й уся жура? — хитнув дядько головою й підморгнув Максимкові: — Приставай до мене, удвох буде веселіше.

— А що це ви тут робите?

— Ось побачиш.

На узбіччі дороги лежала велика купа золотистої соломи. Дядько набирав з неї чималий оберемок і розносив потроху під кожну яблуньку. Максимко й собі взявся носити соломі.

— А тепер почнемо вдягати яблуньки, — сказав дядько. — Оце я обкутав стовбурець, а ти притримуй соломі, а я підв'язу, щоб трималася. Щоб вітер не розколошматив.

Так вони переходили від яблуньки до яблуньки і вдягали кожну в солом'яну козушаночку.

— Це щоб їм тепло було в морози, еге ж? — мовив Максимко.

— А ти догадливий, — усміхнувся дядько Макар. — Щоб тепло було, і щоб зайці кору не пообгризли. Ну, на сьогодні досить, — випростався він. — Як буде охота, приходь і завтра, докінчимо свою роботу.

— Прийду! — пообіцяв Максимко.

Нині вже справжня зима з морозами та завірюхами. І коли Максимко спускається з гірки, то вряди-годи й кине поглядом на молоденький сад. Мчать санчата з гори, аж вітер висвистує, морозцем обвіває обличчя. Та Максимкові тепло в козушку. І яблунькам тепло, затишно в солом'яних козушаночках.